

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 501/2020
09.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић, Данијеле Николић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранко Франц Бутолен, адвокат из ..., против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда Неготину Гж 498/19 од 29.07.2019. године, у седници већа одржаној дана 09.07.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда Неготину Гж 498/19 од 29.07.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда Неготину Гж 498/19 од 29.07.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 8002/16 од 12.05.2017. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде штете због мање исплаћене пензије за период од 01.05.2015. године до 31.10.2015. године исплати износ од 12.186,9 динара и то за период од маја 2015. године до краја октобра 2015. године износ од по 2.031,15 динара месечно са законском затезном каматом на сваки од наведених износа, почев од 06.-ог дана наредног месеца за претходни месец па до коначне исплате. Ставом другим изреке одбијен је приговор апсолутне ненадлежности суда истакнут од стране туженог. Ставом трећим изреке одбијен је приговор стварне ненадлежности суда истакнут од стране туженог. Ставом четвртим изреке одбијен је приговор месне ненадлежности суда истакнут од стране туженог. Ставом петим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати износ од 37.774,00 динара са законском затезном каматом од дана наступања услова за извршење па до исплате.

Решењем Вишег суда Неготину Гж 498/19 од 29.07.2019. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца а решење о трошковима поступка садржано у ставу петом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 8002/16 од 12.05.2017. године је потврђено. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне одлуке донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због, како то произилази из навода ревизије, погрешне примене материјалног права са предлогом да се о истој одлучи у смислу члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд је, на основу члана 404. Закона о парничном поступку, оценио да ревизија тужиоца није изузетно дозвољена.

Применом члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП) посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Ставом 2. истог члана прописано је да је за испуњеност услова за изузетно дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Из наведеног произлази да су законом изричито прописани додатни, посебни услови, под којима Врховни касациони суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку и онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП.

Побијаним правноснажним решењем потврђена је првостепена одлука о трошковима поступка. О овом праву тужиоца и о висини тражене накнаде, судови су одлучили уз правилну примену материјалног права. Међутим, како ревизија против одлуке о трошковима поступка као споредном тражењу никад није дозвољена, то посебна ревизија против одлуке о трошковима поступка као споредном тражењу није изузетно дозвољена. Такође, одлучивање другостепеног суда о трошковима поступка у ситуацији када је изјављена жалба, је одлучивање према околностима сваког конкретног случаја и зависи од успеха страна у спору. Стога, по оцени Врховног касационог суда не постоји потреба да се одлучује о посебној ревизији тужиоца ради уједначавања судске праксе.

На основу изнетог, Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови из члана 404. став 1. и одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП, прописано је да се ревизија може изјавити и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, али применом става 2. истог члана, ревизија против решења није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде, што значи да је условљена граничном вредношћу за изјављивање ревизије, прописаном чланом 403. став 3. ЗПП.

Одредбом члана 28. став 1. ЗПП је прописано да се, ако је између осталог, за утврђивање права за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева, док се према члану 2.

истог члана не узимају у обзир, између осталог, трошкови поступка ако не чине главни захтев.

У конкретном случају ревизија је изјављена против другостепеног решења којим је одлучено о трошковима поступка, дакле против решења којим је одлучено о споредном тражењу, што у овој правној ствари не представља главни захтев већ споредно потраживање, због чега ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић